

FAMILJ

IDAG: HUBERT OCH HUGO

HUBERT är ett forntyskt namn, ursprungligen Hugibert, som är sammansatt av orden hugu, sinne, håg, och bert som betyder ljus, strålande.

HUGO är en kortform av det forntyska namnet Hubert. Dagens namnsdagsbild: **Hugo Ivgen** från Bygdeå.

Familjeredaktör: Bibi Karbin 090-17 60 32 Reporter: Inger Nilsson 090-17 60 41 E-post: familje@vk.se Annonssändaren: 090-17 61 40

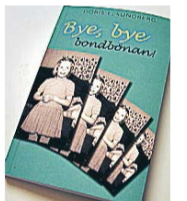
AKTUELL: DORIS E. SUNDBERG HAR GETT UT EN BOK

Doris E. Sundberg är en av styrelsemedlemmarna i Västerbottens gille som förgyller tillvaron för västerbottningar i förskingringen med surströmming på hösten, palt på våren samt träffar en gång i månaden. Gillens mest kända förespråkare är Ella Nilsson. – Önskvärt är att föryngra klubben men ungdomar under 50 har aldrig tid med sånt här, menar Doris. FOTO: JONATAN ENMARK

■ Här är Doris

Namn: Doris E. Sundberg
Ålder: 69 år
Född: i Brönstjärn, uppväxt i Boliden
Bor: i Stockholm sedan 20 år
Utbildad: tandsköterska, omskolades till psykolog vid Umeå universitet
Intressen: "allätare, tycker om att skriva, gå skrivarcirkular, umgås med kompisar, äta ute, mitt hus och min trädgård där jag har mina druvor"
Familj: maken Anders, barn och barnbarn
Engagemang: sitter med i styrelsen för Västerbottens gille
Aktuell: med nyss utkomna boken *Bye, bye bondbönan*

Delar med sig av sin historia

STOCKHOLM. Om att växa upp på 50-talet. Om skillnaden att bo på landet kontra ett samhälle. Men mest för att lämna lite historia efter sig till sina barn och barnbarn skrev Doris E. Sundberg boken *Bye, bye bondbönan*.

Det var en skrivarkurs som lockade och som nybliven pensionär hade Doris all tid i världen. Lite erfarenhet som författare hade hon i bakfickan. Boken *Drömmar* är inte bara en kaksort kom till 2004 när hon samlade sina erfarenheter i skrift från tiden som psykolog.

– Det är egentligen lite konstigt att jag lyckats skriva två böcker. Jag var aldrig intresserad av att läsa eller skriva i skolan. Jag är dock ganska praktisk av mig, tycker inte man skall krångla till saker och ting. Som psykolog ville jag hjälpa till genom att skriva om svåra saker på ett enkelt sätt. Jag tänkte på högstadiet, hur osäker man var då och funderingarna på vad man skulle göra av sitt liv men även att en 50-åring kan vara otrygg och behöva en handbok.

Det är egentligen lite konstigt att jag lyckats skriva två böcker.

I *Bye, bye bondbönan* är hon magerstackarn som man alltid med lock och pock försökte få att äta så att hon inte skulle svälta ihjäl. Bevisligen lyckades man och de första åtta åren tillbringades i Brönstjärn.

Med humor beskriver hon på bondska och skelleftemål livet på landet. Mamma, pappa, syskonen, det första fotografiet av Doris, röda huset med vita knutar samt mor- och farföräldrar har sprängts in på fyra sidor.

I en svart Citroën gick flyttlastet till Boliden, pappan kom efter med häst och packning. Man kom från byn som Gud glömt till ett mycket gudaktigt samhälle. Här fanns EFS, Missionskyrka, söndagsskola, Frälsningsarmén och scoutverksamhet. Här skulle man nu lämna bondskan och lära sig prata fint och borsta tänderna.

Ute hoppade man hage, bollade och spelade kula med pyror, med tiden blev det mopeder, killar, kläder och Pat Boones Love letter in the sand. Läxor

var tråkiga, bäst var serietidningar med mycket bilder och lite text.

Blåögda Doris lockades i sexan in på villospår, vilket ledde till sänkt ordningsbetyg. Det lade hon snabbt bakom sig och kunde vara stolt över slutförandet i nian och första jobbet som tandsköterskelev på Folkandvården.

– När jag var 18 år blev jag mamma och hemmafru under några år. Det var så det såg ut för det mesta på den tiden i Boliden. Vi var många som blev förälder tidigt, gifte oss tidigt med män som var fyra-fem år äldre.

Doris ville dock tillbaka till arbetslivet och efter månader av teori och praktik på tandsköterskeskolan i Boden fick hon sin examen och brosch. I 15 år hade hon kvar tjänsten innan livet tog ett nytt spår med skilsmässa, något som innebar stora förändringar.

– Jag bytte jobb, fick tjänstledigt, läste in gymnasiekompetensen på Komvux och kom

in på psykologutbildningen vid Umeå universitet. På Fysikgränd 25C bodde jag under hela den fem år långa studietiden. 1986 började jag första arbetet som skolpsykolog i Skellefteå, därefter uppdrag på AMI för att efter en tid starta eget och flytta till Stockholm.

66 år gammal gick Doris i pension efter 25 år som psykolog och sedan dess har hon skrivit på sin bok.

– Allt kreativt är kul. Tidigare har jag gått drejarkurser, lärt mig batik, sytt, stickat, gjort näverkorgar – allt utom att väva mattor. Korkarna som fanns i drickesflaskor gjorde jag draperier av. Jag skapade gärna med händerna men prioriterar andra saker nu.

Med *Bye, bye bondbönan* ville Doris ge sina barn och barnbarn sin historia men boken är läsvärd även för oss som föddes på 40- och 50-talet. Vi kan lätt känna igen oss.

■ Varje liv är värt att skildra

Liv i Sverige bildades 1982 och är en ideell förening utan kommersiell inriktning och utan eget förlag. Under mottot "Varje liv är värt att skildra" främjar föreningen på olika sätt det självbiografiska berättandet i både tal och skrift. Man läser insända manus, ger skrivråd och rekommenderar i förekommande fall publicering hos olika förlag.

MARGITH NORMAN